

nägi, siis arwas ta forraga kõik jelle waese lugu senna juure, wöttis ta käest paberit ja ütles: „Praegu minul ei ole aega waadata, kui förges hinnas need paberid seisavad, seepärast annan teile nüüd aga ühelsakummend rubla ja kui teie pärast lantseleisse oma ametise lähete, siis astuge jälle minu juure sisse, kui siis toimetan loptka pealt ära.” — Kirjutaja tänas ja töttas foju poole. Kodu rõõmustaajid naad endid selle raha üle ja kuiw leib mekkis neile jälle just kui härje-mesi.

Kuid aöoldud, funtorist R. tundis seda waest kirjutajat jo ammu; aga ta kirjutaja tundis teda veel paremine, sest ta elas nende naabris ja oli oma peremehele jo mitu korda nende wiletsusest kõnelend. Seepärast lubas siis funtorist niipalju kui aga see paber. iganes pidi wäärt olema. Ta andis paberit sohe oma kirjutaja käte ja läks tseitungist järele waadata, kui förges hinnas need seisid. Ta kirjutaja oli wana jobilik mees ja ei waadanud mitte üfspäniis kui förges hinnas need paberid seisid, waid ta otsis fa need lehed üles, kus wäljalooositud paberite numrid olid ülespandud ja tahtis teada, ebt see paber on jo wäljalooositud.

Kui ta nüüd tseitungide fallal uonda foras, seal firatas ta forraga: „Tuhat!” — „Mis tuhat?” küsits peeremees teisest toast. Nüüd läks ta oma peremehe juure ja rääkis sellele, et see wöidulaenu paber juba kahe aasta eest wäljalooositud ja tuhat rupla wöitnud ella.

Funtorist oli ise niisuguste asjade toimetaja ja seepärast kirutas ta kohe Beeterburgi riigi panka, et see raha kohe ärasaadakse. Just kui ta kirja parajaste finni papi, astus fohtu kirjutaja peremees, ülem fohtu president utjeit sisse. Selle funtoristi süda ep olnud veel raha külge finni kasvamud; seepärast teadis fa ta et waesus libe on. Ta pööris jutu waese fohtu kirjutaja peale ja luges selle wiletsuse registri aast kuni tuleni ainsa presidentile ette ja kui ta lõpetust tegi, siis õerus see oma otsaest ja pika mõtlemise järele ütles ta: „Jöölu-kangi pärast ma olen juba ülemasse fohtusse kirjutanud, aga kuni tänapäevani veel mitte vastust saanud. — Ma pean õige iseenese nahă peale tale näkuise andma, ja — ah jah — toona suri mu sikritäär ära ja tema abimees saab selle foha, siis wöib mu kirjutajo jälle selle foha saada, siis ta on ühe